

Tình Yêu, Thật Ra là Gì?

Tịnh Vinh (JJR64)

Sau khi chào đời, trẻ sơ sinh bắt đầu bộc lộ bản năng sinh tồn (instinct de survie) của loài người, bằng cách khóc khi đói. Những loài nào tồn tại được lâu dài đều có một bản năng sinh tồn rất mạnh. Loài người có thể sẽ còn tồn tại dài lâu, nhưng cuối cùng, người nào cũng sẽ phải chết. Xác chết sẽ bị động vật và vi khuẩn tiêu hủy và sẽ biến mất hoàn toàn, kể cả tóc và xương, lồi 10 đến 20 năm sau khi chết.

Bản năng sinh tồn khiến nhiều người tin rằng chết không phải là hết, và trong mỗi người có một linh hồn bất tử, độc lập đối với thể xác, phi vật chất, và được tạo ra từ một Đấng toàn năng. Mỗi linh hồn cư trú tạm thời trong một cơ thể, và mang lại cho cơ thể đó sự sống và sự độc nhất của nó. Nhiều người tin rằng, sau khi chết, Đấng toàn năng sẽ đón các linh hồn tốt đến một nơi an lạc mãi mãi, còn các linh hồn xấu sẽ bị nhốt và hành hạ mãi mãi. Nhiều người khác tin rằng, sau khi chết, linh hồn của họ sẽ tái sinh theo chu kỳ.

Nhiều người tin rằng linh hồn là vật quý nhất của họ, và muốn linh hồn của họ phải được bảo vệ và chăm sóc. Vì vậy, cơ thể, nơi cư ngụ của linh hồn trong suốt cuộc đời, cũng phải được bảo vệ và chăm sóc. Niềm tin này là nguồn gốc của tính vị kỷ, và tính vị kỷ là nguồn gốc của lòng ham muốn. Long ham muốn gây ra hận thù và chiến tranh.

Bản năng sinh tồn của loài người khuyến khích sự kết hợp thành cặp, và thúc đẩy tình dục, và tình yêu, với mục đích tiềm ẩn, là khuyến khích sinh con đẻ cái, để bảo đảm sinh tồn của nhân loại. Mặt phải của tình yêu đẹp lắm. Tình yêu mà được đối tượng chia sẻ, và không bị chống đối, sẽ mang lại hạnh phúc. Tình yêu có thể thúc đẩy một người hy sinh đến cả mạng sống cho người yêu, hoặc tạo ra những kiệt tác tuyệt vời. Nhưng tình yêu cũng có mặt trái của nó, là đau khổ và bất hạnh, khi bị chống đối, hoặc khi người yêu ra đi không quay lại. Để chống lại đau khổ, một triết gia vĩ đại nhắc nhở chúng ta rằng mọi sự trong đời đều thay đổi không ngừng theo thời gian, hoặc chết đi, thí dụ như đời sống của một người, chiều cao, cân nặng, sức mạnh, thị giác, thính giác, trí nhớ, trí thông minh, nghề nghiệp, sở thích, của cải, quyền lực, hoặc sức khỏe, tình yêu, V...V...

Vài trăm năm nữa, hầu hết những người đang sống ngày nay, sẽ biến mất khỏi ký ức của chính con cháu họ. Vài nghìn năm nữa, hầu hết những người đang sống ngày nay, sẽ không còn để lại một di tích cá nhân nào cho hậu thế.

Vài trăm nghìn năm nữa, nhân loại có thể đã biến khỏi mặt đất, sau một thảm họa.

Như vậy, tất cả các ràng buộc vào của cải, quyền lực, ham muốn, hận thù, và yêu thương, để lộ ra sự phù phiếm, trống rỗng, vô nghĩa của chúng:

"Các vật nào đã được kết hợp lại trong quá khứ, sẽ tách rời trong tương lai. Vật nào đã được sinh ra, sẽ chết đi. Vật nào đã được xây lên, sẽ sụp đổ. Vật nào đã được tạo ra, sẽ suy tàn." (Vô danh).

"Hư không của sự hư không, tất cả chỉ là hư không" (Kinh Thánh).

Tình yêu có thể đẹp lắm, nhưng suy nghĩ cho cùng, tình yêu xuất phát từ bản năng sinh tồn của loài người. Bản năng này là nguồn gốc của niềm tin vào linh hồn bất tử, và niềm tin vào linh hồn bất tử là nguồn gốc của lòng vị kỷ. Mình yêu một người, vì mình nghĩ người đó đã, hoặc sẽ, mang đến cho mình những gì mà tâm mình khao khát. Vì vậy, tình yêu mình dành cho một người, cuối cùng thật ra chỉ là tình yêu mình dành cho chính mình. Sự thật này, rất khó chấp nhận, nhưng sẽ giúp mình giảm niềm đau, khi không được hoặc đã mất người mình yêu.